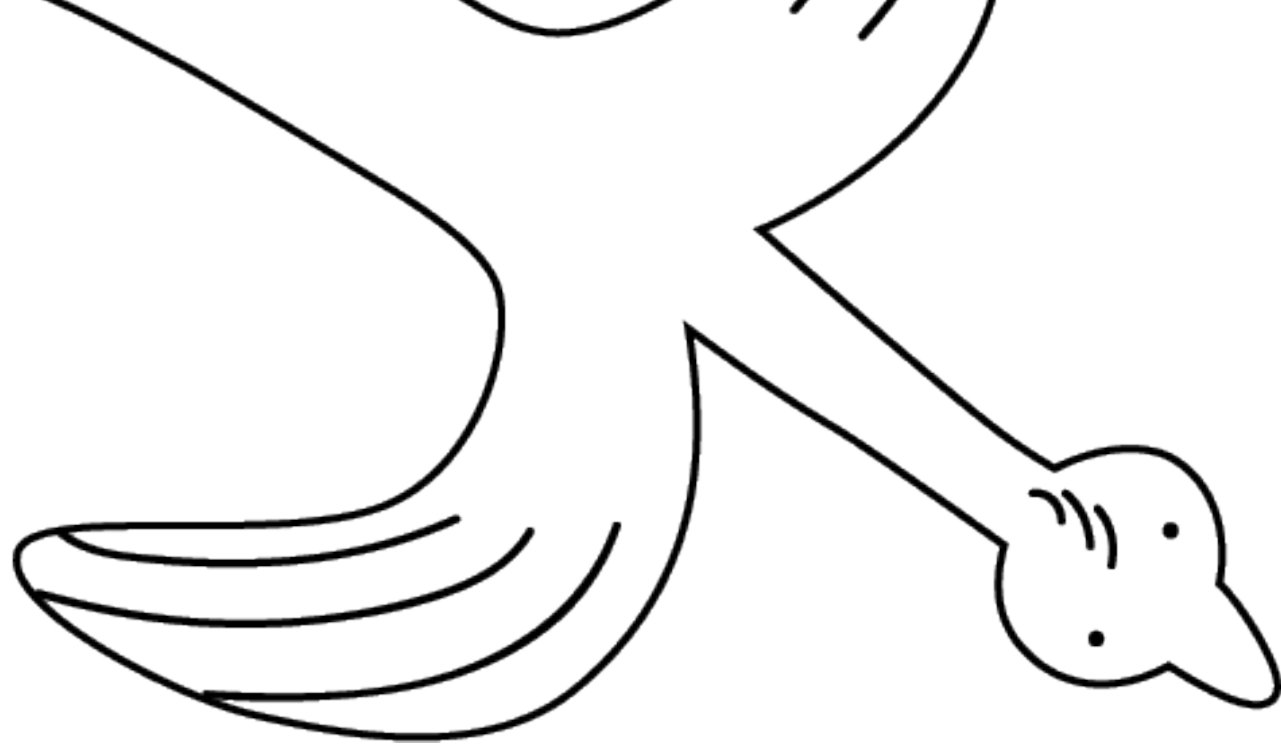

IVASYK TELESYK

Ця книга належить :

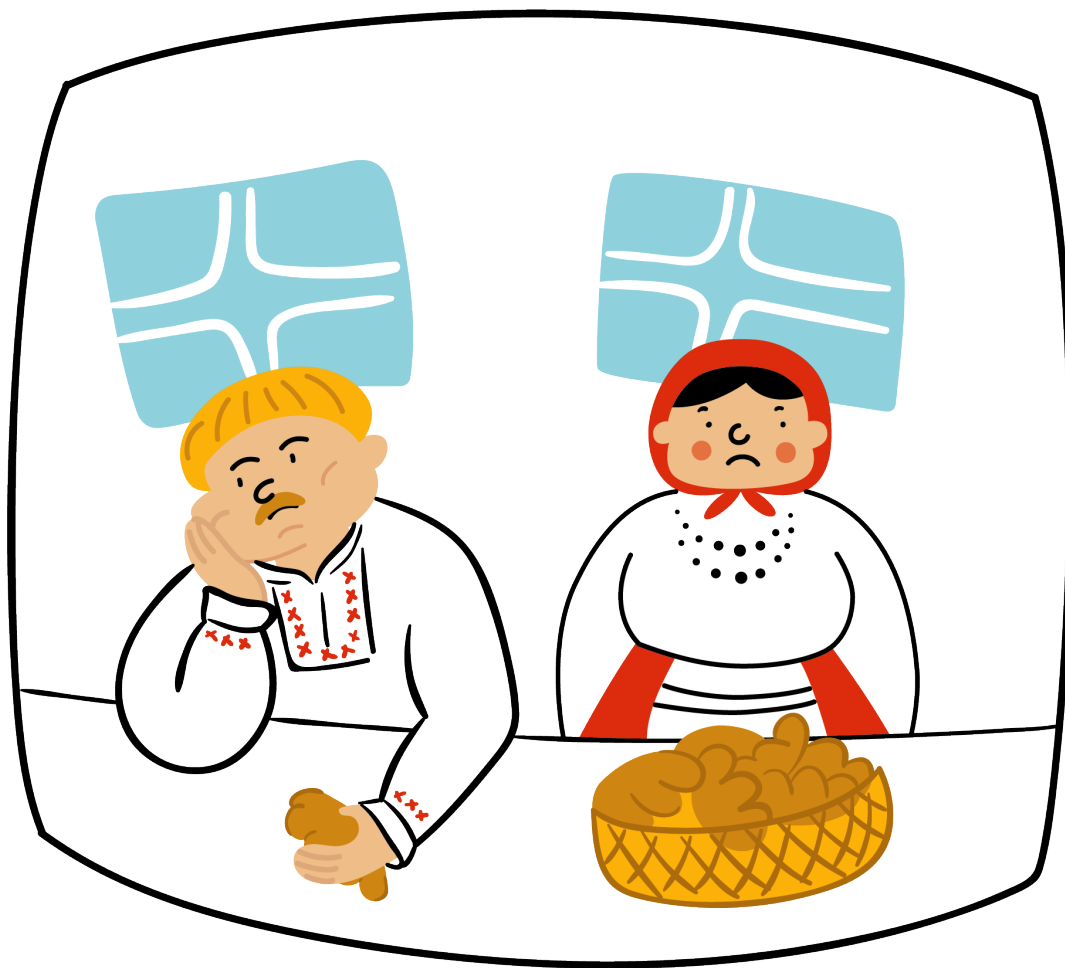

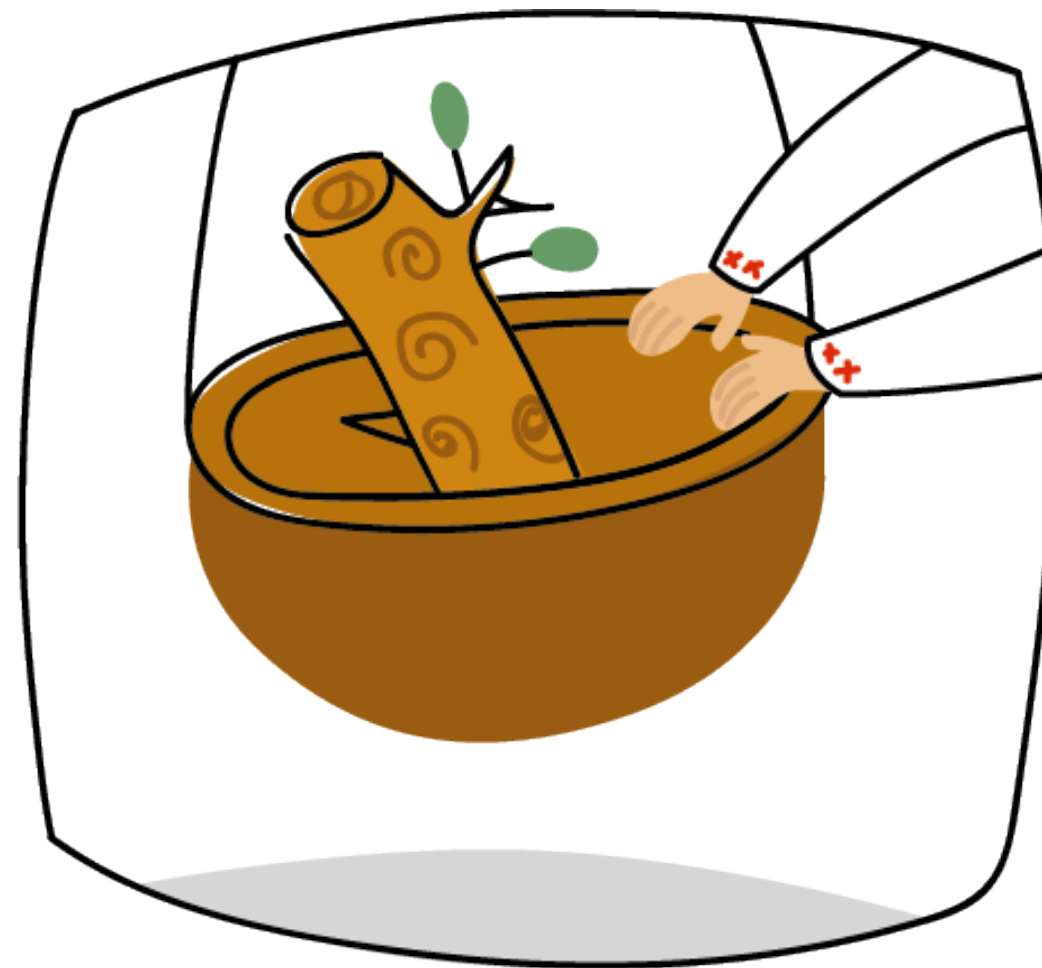
human family

monster family

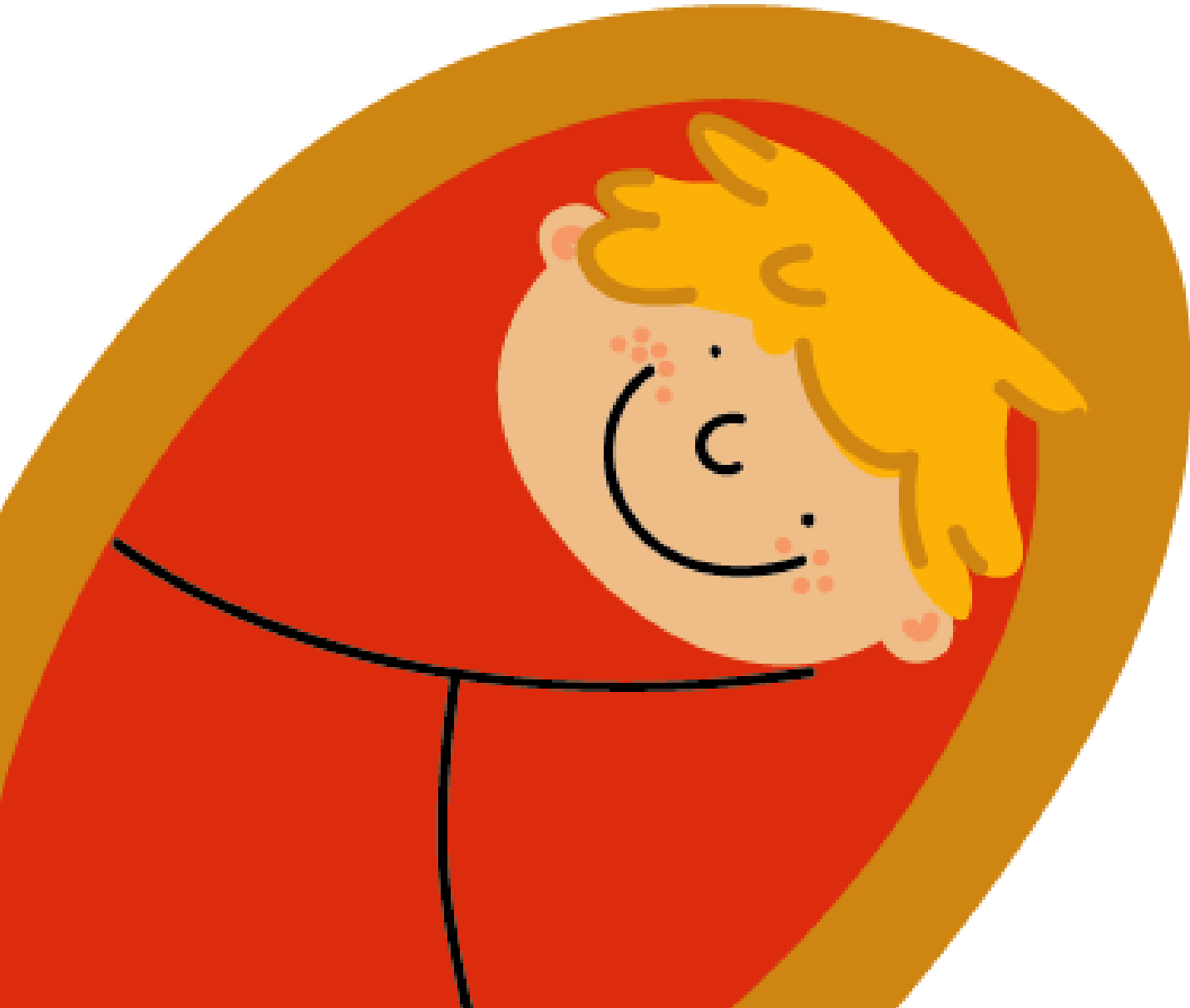

Жили собі дід та баба. Вже й старі стали, а дітей нема. Журяться дід та баба: «Хто нашої й смерті догляне, що в нас дітей нема?» От баба й просить діда:
— Поїдь, діду, в ліс, вирубай там мені деревинку, та зробимо колисочку, то я положу деревинку в колисочку та й буду колихати; от буде мені хоч забавка!

Дід спершу не хотів, а баба все просить та просить. Послухався він, поїхав, вирубав деревинку, зробив колисочку... Положила баба ту деревинку в колисочку, колише й пісню співає: Люлі-люлі, Телесику, Наварила кулешику, Буду тебе годувати.

Колихала-колихала, аж поки полягали вони увечері спати. Встають уранці — аж з тієї деревинки та став синок маленький. Вони так зраділи, що й не сказати! Та й назвали того сина Телесиком.

Росте той синок й росте — і такий став гарний, що баба з дідом не навіщаються з нього. От як підріс він, то й каже:

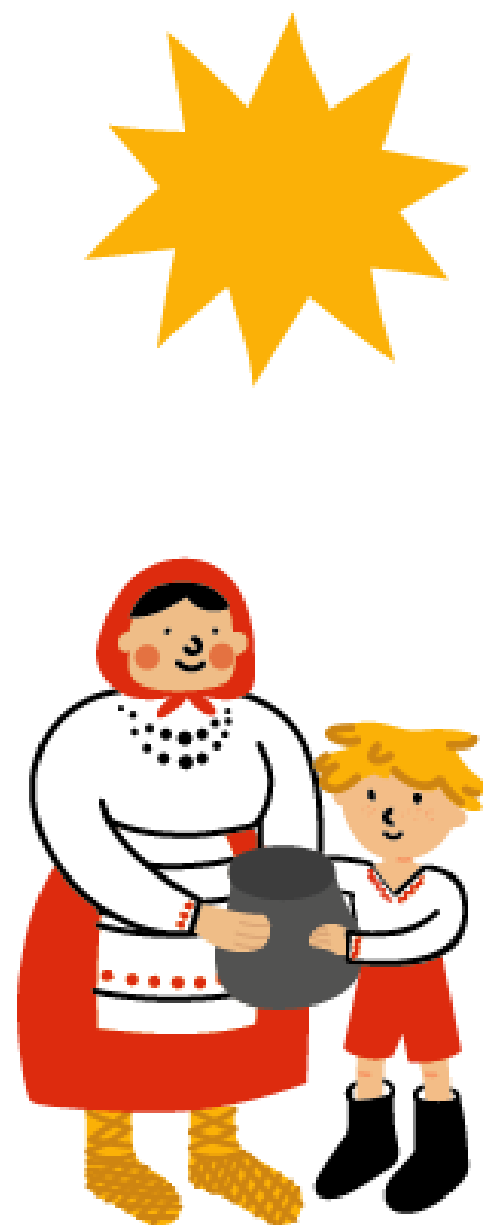
— Зробіть мені, тату, золотий човник і срібнеє весельце, буду я рибку ловити та вас годувати! От дід зробив золотий човник і срібнеє весельце, спустили на річку, він і поїхав.

То оце він їздить по річці, ловить рибку та годує діда й бабу, наловить та віддасть — і знову поїде. А мати йому їсти носить. Та й каже: — Гляди ж, сину, як я кликатиму, то пливи до бережка, а як хто чужий, то пливи далі!

От мати наварила йому снідати, принесла до берега та й кличе:
— Телесику, Телесику! Приплинь, приплинь до бережка! Дам я тобі їсти й пити! Телесик почув.
— Ближче, ближче, човнику, до бережка! Це ж моя матінка снідати принесла. Пливе. Пристав до бережка, наївся, напився, відіпхнув золотий човник срібним весельцем і поплив далі рибку ловити. А змія й підслухала, як мати кликала Телесика, та прийшла до берега і давай гукати товстим голосом:
— Телесику, Телесику! Приплинь, приплинь до бережка! Дам я тобі їсти й пити! А він чує.

— То ж не моєї матінки голос! Пливи, пливи, човнику, далі! Пливи, пливи, човнику, далі! Махнув весельцем — човник і поплив. А змія стояла-стояла та й пішла від бережка геть. От мати Телесикова наварила йому обідати, понесла до бережка та й кличе:

—Телесику, Телесику! Приплинь, приплинь до бережка! Дам я тобі їсти й пити! Він почув:

— Ближче, ближче, човнику, до бережка! Це ж моя матінка мені обідати принесла. Приплив до бережка, наївся, напився, віддав матері рибку, що наловив, відіпхнув човник і поплив знову.

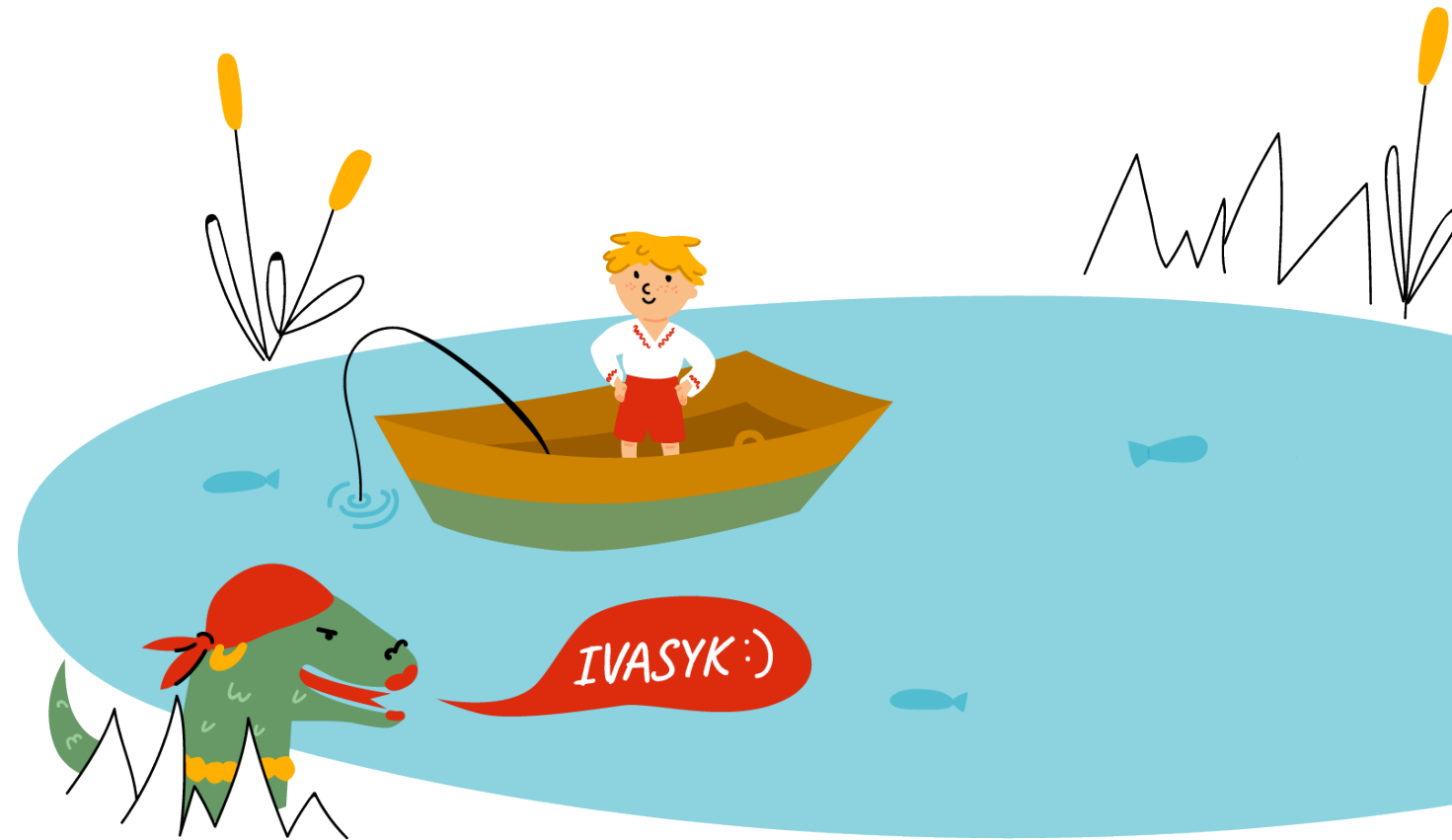

А змія приходить до берега та знов товстим голосом:
Телесику, Телесику! Приплинь, приплинь до бережка! Дам я тобі їсти й пити!
А він почув, що не материн голос, та махнув весельцем:
— Пливи, пливи, човнику, далі! Пливи, пливи, човнику, далі! Човник і поплив далі.

Змія бачить, що нічого не вдіє, та пішла до коваля:
— Ковалю, ковалю! Скуй мені такий тоненький голосок, як у Телесикової матері!
Коваль і скував.

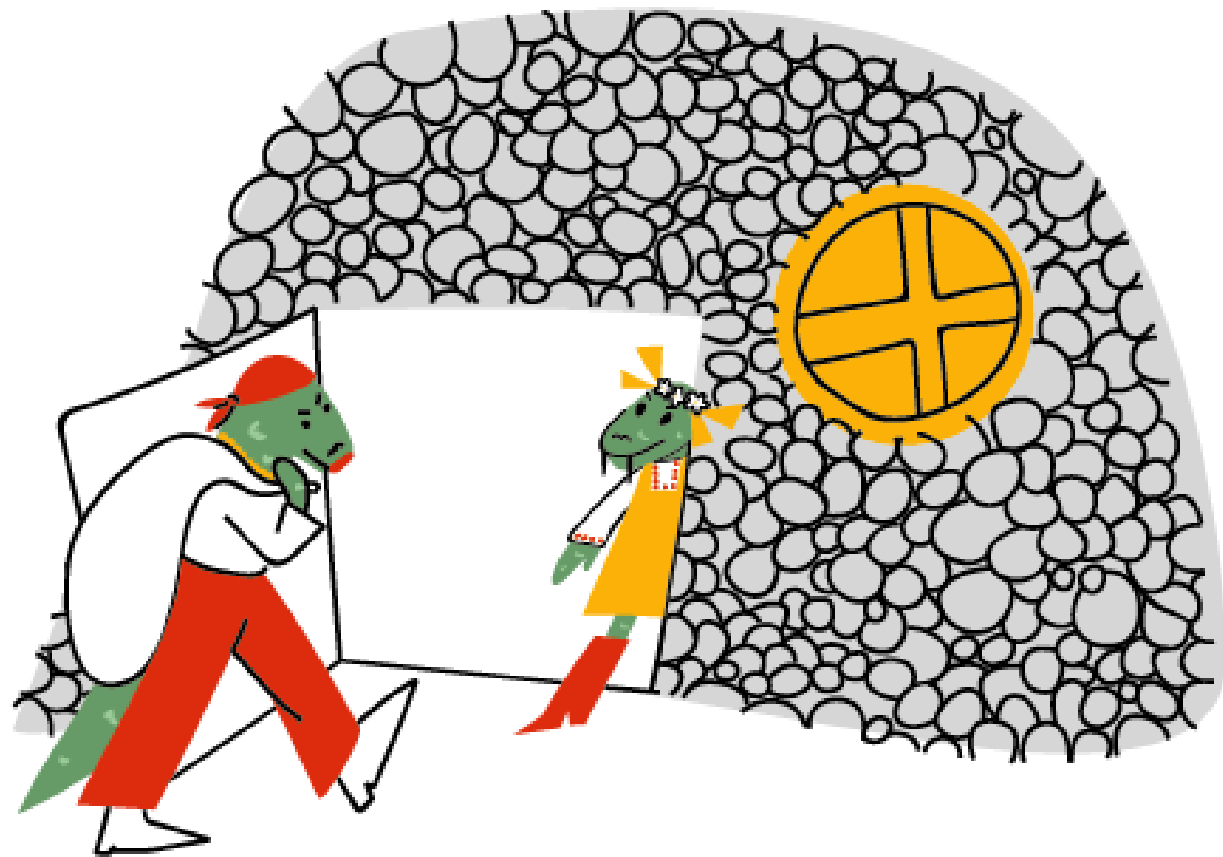

Та й приплив до бережка. А змія його
мерщій ухопила з човна та й понесла до
своїї хати.

Вона пішла до бережка й стала кликати:
—Телесику, Телесику! Приплинь, при-
плинь до бережка! Дам я тобі їсти й
пити! А він думав, що то мати.
— Ближче, ближче, човнику, до бережка!
То ж мені матінка їсти принесла!

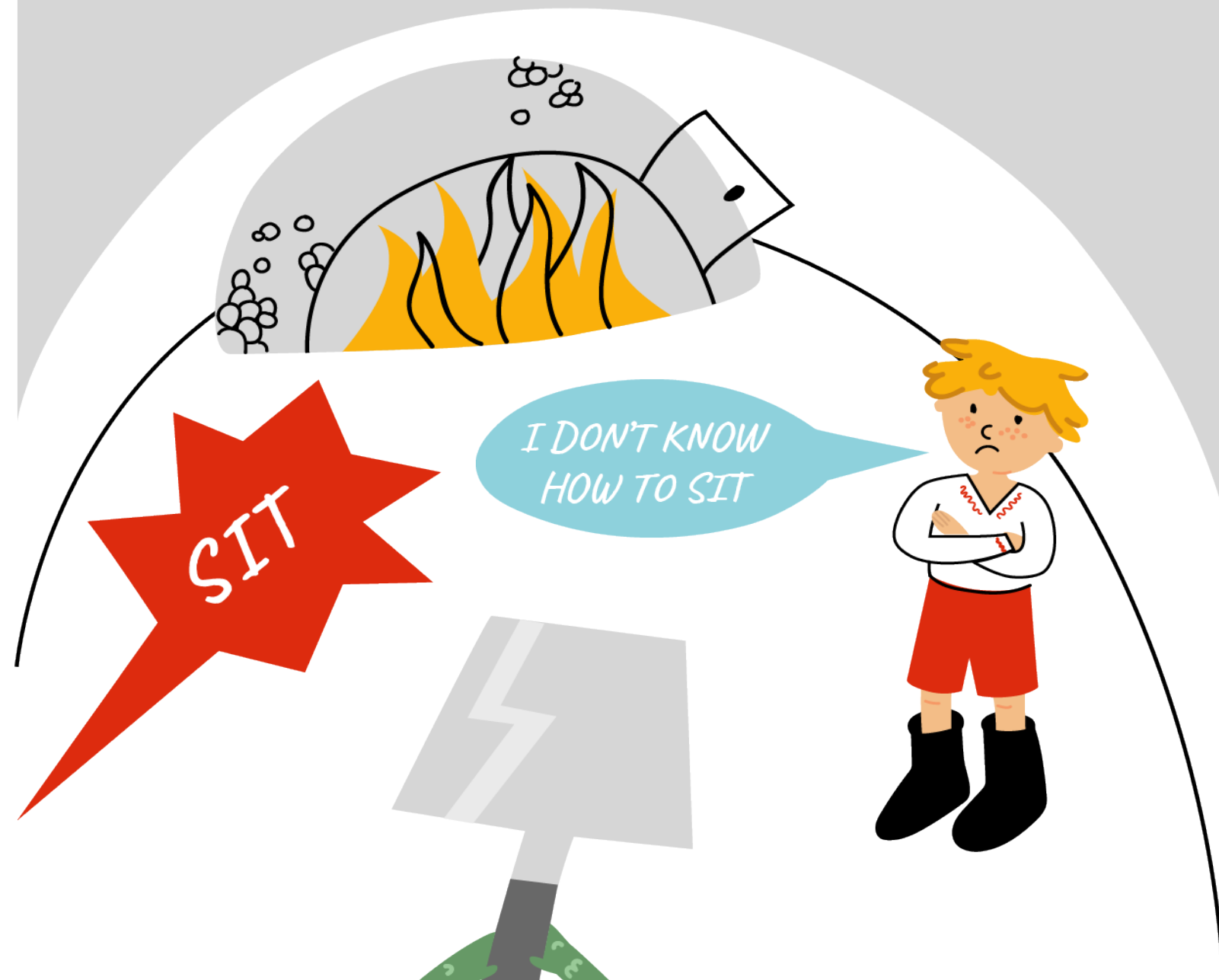

— Зміючко Оленко, відчини!
Оленка й відчинила, змія ввійшла в хату.

— Зміючко Оленко, натопи піч так, щоб аж каміння розпадалося, та спечи мені Телесика, а я піду гостей покличу, та будемо гуляти. Та й полетіла кликати гостей.

От Оленка натопила піч так, що аж каміння розпадається а тоді й каже:
— Сідай, Телесику, на лопату! А він каже:
— Коли ж я не вмію,— як його сідати?
— Та вже сідай! — каже Оленка. Він і положив на лопату руку.
— Так? — каже.
— Та ні-бо: сідай зовсім! Він положив голову:
— Отак, може?
— Та ні-бо, ні! Сідай увесь!
— А як же? Хіба так? — та й поклав ногу.
— Та ні-бо,— каже Оленка,— ні, не так!
— Ну, так покажи ж,— каже Телесик,— бо я не знаю як.

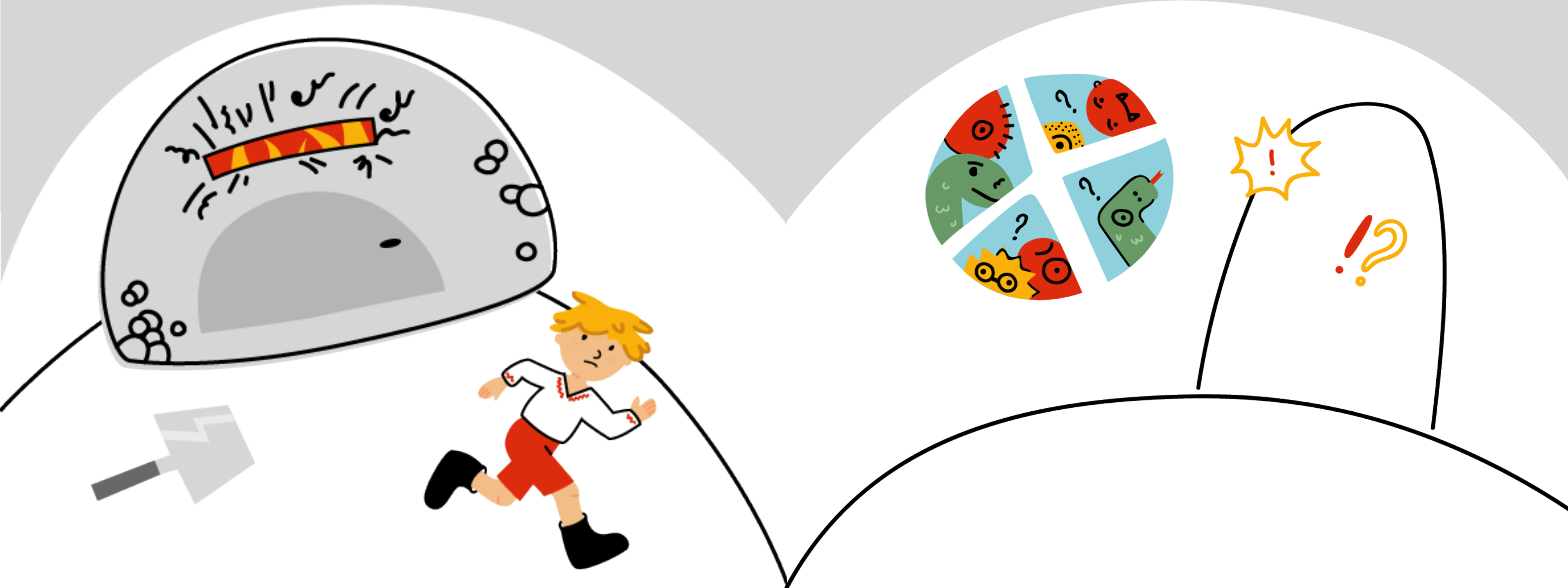
Вона й стала показувати, та тільки сіла, а він за лопату та й укинув її в піч, і заслінкою піч затулив, а сам замкнув хату, зліз на превисоченного явора та й сидить.

От змія прилітає з гостями.

— Зміючко Оленко, відчини! Не чуть.

— Зміючко Оленко, відчини! Не озивається.

— От вража Оленка, вже десь повіялась. От змія сама відчинила хату, повходили гості, посідали за стіл.

Відслонила змія заслінку, вийняла з печі,
та й їдять — думали, що то
Телесик. Попоїли добре, повиходили
надвір та й качаються по траві.
— Поkochуся, повалюся, Телесикового
м'ясця наївшись!
А Телесик із явора:
— Покотіться, поваліться, Оленчиного
м'ясця наївшись!
Вони слухають... Де це? Та знов:
— Поkochуся, повалюся, Телесикового
м'ясця наївшись.
А він знову:
— Покотіться, поваліться, Оленчиного
м'ясця наївшись!
Вони далі:
— Що воно таке?

Давай шукати, давай дивитися, та й угледіли Телесика на яворі.
Кинулись до явора та й почали його гризти. Гризли-гризли аж зуби
поламали, а не перегризуть. Кинулись до коваля:
— Ковалю-ковалю, покуй нам такі зуби, щоб того явора перегризти!
Коваль і скував. Вони як почали знову... От-от уже перегризуть.

А змії гризуть-гризуть... Аж летить знову табун гусей.
Телесик і просить:

—Гуси-гуси, гусенята! Візьміть мене на крилята Та понесіть до ба-
тенька, а в батенька їсти, й пити, ще й хороше походити!

Коли летить табун гусей. Телесик їх і просить:

—Гуси-гуси, гусенята! Візьміть мене на крилята та понесіть до ба-
тенька, а в батенька їсти, й пити, ще й хороше походити!

А гуси й кажуть:

— Нехай тебе середні візьмуть!

Так і ці йому кажуть:
— Нехай тебе задні візь-
муть! А явір аж тріщить.
Відпочинуть змії та й знов
гризуть, відпочинуть та
й знов... Аж летить іще
табун гусей.
Телесик так їх просить:

Гуси-гуси, гусенята!
Візьміть мене на крилята
та понесіть до батенька,
А в батенька їсти, й пити,
Ще й хороше походити!
І ці кажуть:
— Нехай тебе заднє
візьме! Та й полетіли.

NO, LET
OTHERS HELP
YOU

Сидить сердешний Телесик, от-от явір упаде, от-от доведеться про-
пасти! Коли це летить собі одне гусеня: відбилося — насилу летить.
Телесик до нього:
— Гуся-гуся, гусенятко! Візьми мене на крилятко Та понеси до батень-
ка. а в батенька їсти, й пити, ще й хороше походити! От воно:
— Сідай!— каже та й ухопило його на крила. Та втомилось сердешне,
так низько несе. А змія за ним — ледве не вхопить його — женеться.
Та таки не наздогнала.

От воно принесло та й посадило Телесика на призьбі, а само ходить по двору, пасеться.

От сидить Телесик на призьбі та й слушає, що в хаті робиться. А баба напекла пиріжків, та виймає в печі, і каже:

— Це тобі, діду, пиріжок, а це мені пиріжок!

А Телесик знадвору:

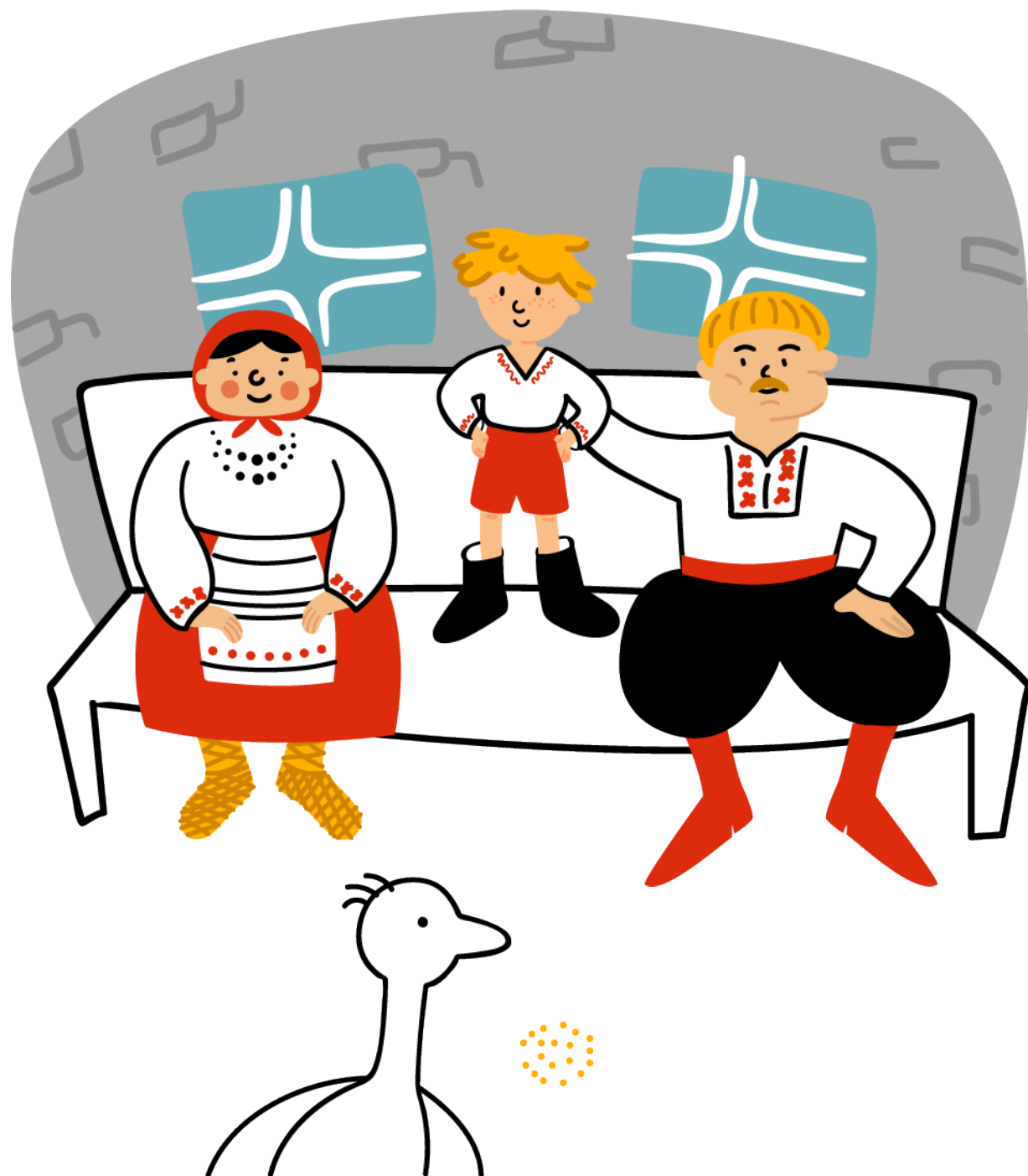
— А мені?

То це вона знову виймає пиріжки та:

— Оце тобі, дідусю, пиріжок, а це мені!

А Телесик знову:

— А мені?

Вони й почули. Що це?

— Чи ти чуєш, діду, щось наче гукає?

— Та то,— каже дід,— мабуть, так
учувається. Та знов баба:

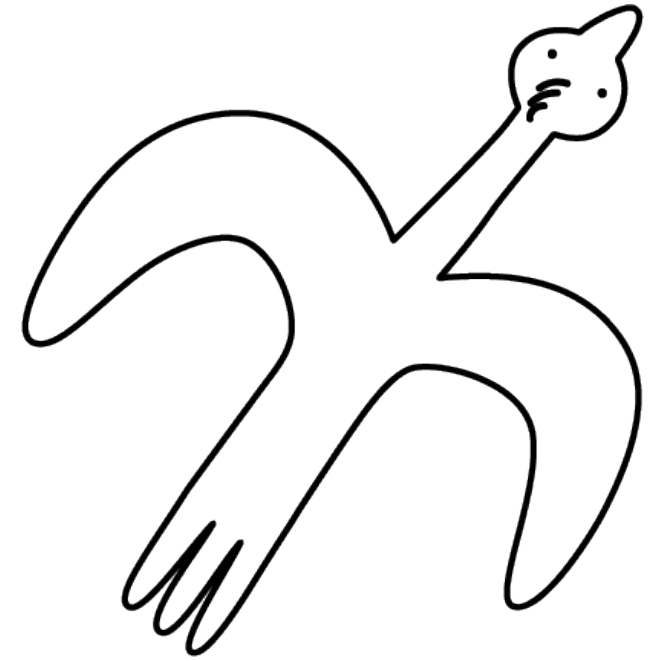
— Оце тобі, дідусю, пиріжок, а це мені!

— А мені? — каже з призьби Телесик.

— Отже, таки озивається! — говорить
баба та зирк у вікно — аж на призьбі
Телесик.

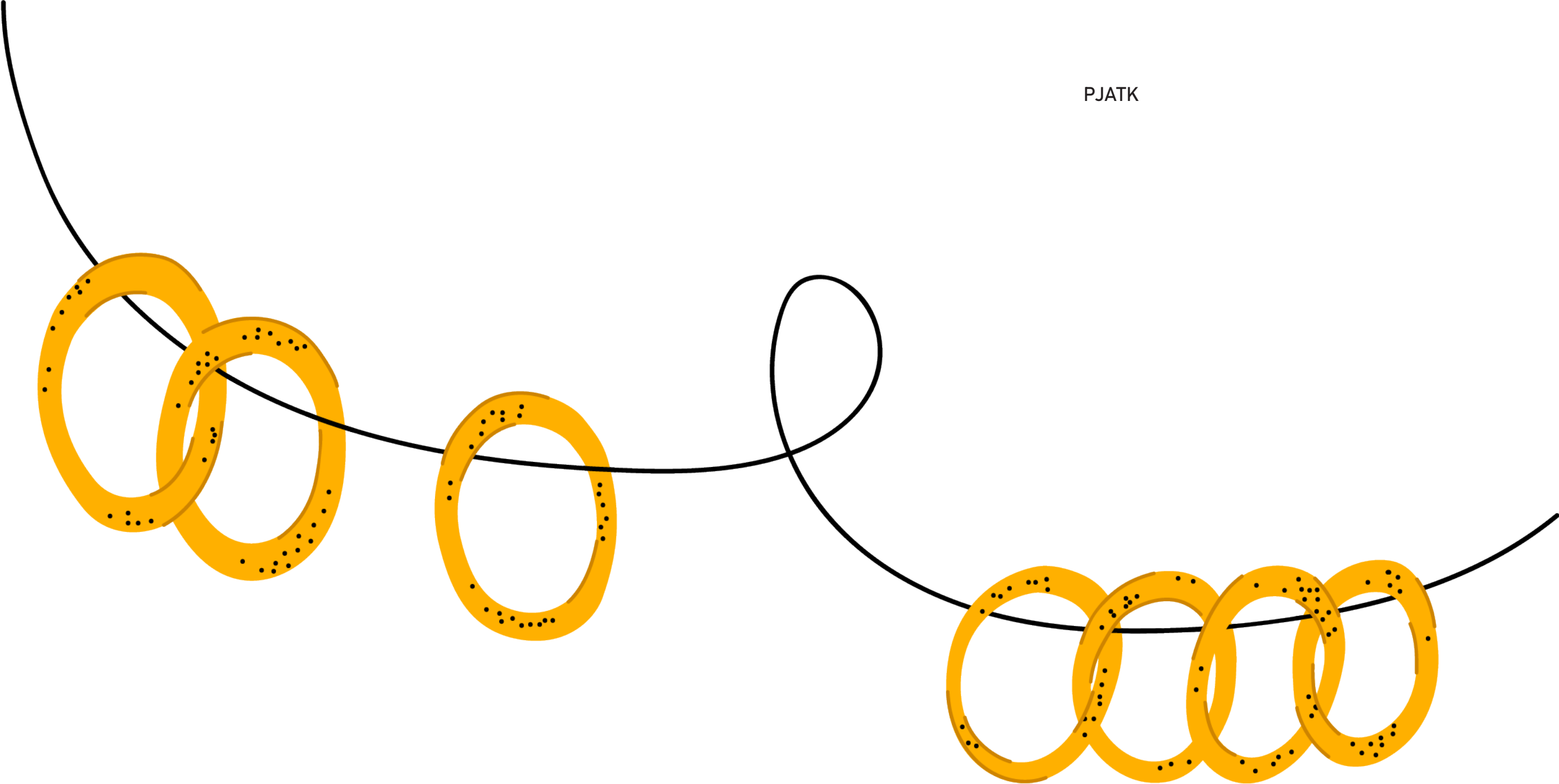
Вони тоді з хати, та вхопили його, та
внесли в хату, та такі раді...

А гусятко ходить по двору, то мати й побачила.
— Он гусятко ходить. Піду впіймаю та заріжу. А Телесик каже:
— Ні, мамо, не ріжте, а нагодуйте його!
Коли б не воно, то я б у вас і не був.
От вони нагодували його, й напоїли, і під крильця насипали пшона. Так воно й полетіло.

От вам казочка, а мені бубликів в'язочка.

PJATK

2020